

Co Fernando Alvarez ztratil kvůli tomu, že se dostal do cíle o minutu později?

„Šanci na dobré umístění,“ zamumlal si pro sebe polohlasně Lída, když si pročítal článek na internetu ve svém chytrém mobilu. „Zato ale možná získal zápis do Guinnessovy knihy rekordů, protože se muselo jednat o nejpomalejší reakční rychlost nebo sportovce s nejděším vedením v dějinách,“ zasmál se jinému úhlu pohledu.

„Konec kouřové,“ zvolal provozní. „Lído, už tam máme lidi. Tak nástup.“

Lída pracoval jako kuchař v restauraci U Mlsného kocoura a sport byl jeho hlavním koníčkem. Sám jej sice aktivně neprovozoval, ale velmi se o něj zajímal. Bylo mu prakticky jedno, o co se jednalo, sledováním pořadů v televizi a na internetu se „udržoval v obraze“.

Případ Fernanda Alvareze přiměl Lídu k přemýšlení, jestli fakt, že někde nebyl, nějak změnil jeho vlastní život. Tato myšlenka se mu usadila v hlavě a neustále na něj umanutě dorážela jako melodie písně, kterou ráno uslyšíte a po celý zbytek dne si ji pak broukáte a nemůžete ji dostat z hlavy. Lída měl totiž jeden velký sen. Od malička chtěl cestovat po světě jako kuchař na zaoceánské lodi. Na přání rodičů šel však na gymnázium. Rodiče mu tvrdili, že *matura a vejška jsou dnes nezbytností pro dobrý džob a vařit může jít vždycky, když o to ještě bude stát. A on o to stál. Po maturitě tedy odešel z domu a přes nesouhlas celého příbuzenstva začal pracovat nejdřív jako pomocný kuchař a později jako kuchař hlavní.*

V práci rovněž přišel ke své zvláštní přezdívce – „Lída“. Kolegové mu ji dali proto, že v hospodě nastoupil za kuchařku Lídu, která se během let stala prakticky podnikovým inventářem, ale ze zdravotních důvodů musela v práci skončit.

„Kam pojedíš na dovolenou, Lído? Zase do zahraničí?“ zeptal se ho na konci poslední „předdovolenkové“ směny provozní.

„Jasně. Ale žádná exotika, jen v rámci Evropy. Na Madeiru,“ odpověděl Lída. Vybavil si, jak na internetu pátral po levných letenkách a našel dvě exotické destinace, kde ještě nebyl a které ho lákaly – Funchal a Ponta Delgada –, jež se obě nacházely na Madeiře, jedna v severní části ostrova a druhá v jižní. *To je osud!*

„A co ubytování a jídlo?“

„Takový kaskadér, abych zařizoval všechno až na místě, nejsem,“ usmál se a pokračoval: „Už jsem přes booking.com zacáloval pokoj v jednom penzionu uprostřed ostrova, abych to měl všude blízko. Dokonce mám odvoz z letiště v ceně! Objednal jsem si ale jen snídani. Aspoň prubnu jejich kuchyň.“

„Hlavně nám sem pak netahej žádnou exotiku. Víš, že jsme knedlíkový národ?“

„Jak bych mohl zapomenout heslo našich štamgastů: „Ukaž, že jsi jedlík, a přidej si knedlík.““

„Přesně. Každopádně jsem slyšel, že je na Madeiře hezky.“

„Jo jo, podle fotek na netu to vypadá suprově. Prý je to taková evropská obdoba Havaje.“

„To já dám v létě raději přednost originálu s tanečnicemi hula hula,“ začal se provozní vlnit v bocích. Lída